ఈ వారం కథ

మనసు నడకలు!

— చావా శివకోటి

అప్పుడే పొద్దుపొడుస్తోంది. అరుణరేఖలు వెలువడుతున్నాయి—

పొద్దు పొడవడమంటే సూర్యోదయమవడమే గదా!

అయినా ప్రతి పొద్దుపొడుపునూ చూడాలనిపిస్తుంది! ఎందుకో మాత్రం అంతుపట్టదు! వర్షాకాలపు పొద్దుపొడుపులో తీక్షణత అంతగా ఉండక, బెదురుతూ బెరుకుబెరుకుగా నీరెండలా ఉదయమౌతుంది. వర్షమేఘాల నద్దు వదలదు. కానీ కావురనిపించదు. శీతాకాలం పొగమంచు నుంచి నీడను చీల్చుకొచ్చే వెల్తురులా తిమిరసంహారం చేసే జ్వాలాముఖిలా, అప్పుడే ప్రసవించిన పసిగుడ్డులా! రక్తపుముద్దలా కిరణాలు వాడిలేక పొద్దుపొడుస్తుంది. మిట్టమధ్యాహ్నం దాకా సూరీడి వేడివేడి చురచుర మనదు. చలి మోపు పూర్తిగా వదలదు. ఇంక ఎండకాలం ఇది రాత్రినే తక్కువచేసి ముందుగానే వాడిగా ఆత్రుతగా సూర్యోదయమవుతుంది. తీక్షణతకు అట్టేకాలం పట్టదు. ఎప్పుడెలా పొద్దుపొడిచినా చీకటిని పారద్రోలి వెళ్లేదే ఈ పొద్దుపొడుపు గనుక ప్రశాంతంగా ఆహ్లాదంగా ఉండకపోయినా చిటపటమంటున్నా. ఏదో తెలియని ఆత్మీయతలాటిది మెదిలి ఆ ఉదయాన్నే చూస్తూ ఉండబుద్ధవుతుంది. మరీ నదీతీరానో సముద్రపుటంచుననో నదీ సంగమ ప్రాంతాననో కొండశిఖరాననో అయితే ఈ పొద్దుపొడుపు ఏ కుంచెకూ మిగలనంత సౌందర్యాన్నిచ్చి కన్నుల పండువ చేస్తుంది. ఈ ఒక్క అనుభూతి బోలెడు జీవితానికి స్ఫూర్తిని ప్రసరింపజేస్తుంది. ఇంతెందుకు ఈ చరాచర వర్తనానికి మేలుకొలుపే పొద్దు పొడుపు. దాని ప్రభావం దానికుంది. పంచభూతాత్మకమైన ఈ శరీరానికి సూర్యనమస్కారాలు ఎంత రక్షణ కవచంలా ఉపయోగపడతాయో ఊహించలేం. రామశాస్త్రిగారు నదిలో స్నానాదులు ముగించి సూర్యనమస్కారాలు చేసి వెనక్కి మళ్లాడు. ఒడ్డుకొస్తుండగా మంచినీటి కడవను నీట ముంచుతూ ఓ 'అమ్మడు' అభిసారికలా కనిపించింది! అటే చూసాడు అనుకోకుండా అందాలరాశిలా గోచరించింది. పైటచెరగునిండుగా కప్పుకొని కడవ నెత్తిన పెట్టుకొనడంతో ఆవిడ అందాలు దాపరికాన్ని వదిలి బజార్న పడ్డాయి. అంచేత ఆబగా తనివితీరా ఆస్వాదించాడు. అంతటితో ఆగలేదు. దగ్గరగా నడచి పల్కరించాడు. 'ఎవ్వరిదానవు?' అని ఆ మాటకు సిగ్గుతో మొగ్గయి— తల్లిదండ్రుల పేర్లు చెప్పి 'నేను వివాహితలా కనిపిస్తున్నానా శాస్త్రిగారు?' అని నిష్ఠూరంగా మాట్లాడింది. 'అలా కాదు అమ్మడూ! కొత్తగా కనిపిస్తే ఎవరా? అని చూసాను. ఆ తరువాత నువ్వెవరో తెల్సుకోవా అనిపించింది. అంచేత ఉండబట్టలేక అడిగాను. అయినా పేరు చెబితే తప్పులేదుగదా! నీ పెన్నిధి కరిగిపోయేది కాదు గదా!' అన్నాడు ఆప్యాయంగా ఆవిడను అవలోకిస్తూ—

'నా పేరు శారద' అని చెప్పేసింది నిర్భయంగా అమ్మడు 'బ్రహ్మ అంకాన కూర్చొనే 'వీణాపాణి' ఈవిడ అనిపించింది శాస్త్రిగారి మనస్సులో— మరి ఆ వాణే అయితే నమస్కరించి ఆశీస్సులు పొందాలి గదా కాదు! కాదుగాక కాదు! అనుకొని. 'ఏమన్నావు?' అనడిగాడు వెంటనడుస్తూ. ఆవిడ అడుగులలో అడుగులు కలుపుతూ ఇలా ఏడడుగులు కలిసి నడిస్తే వారు వీరు అవుతారని నానుడి. 'శారద' అని చెప్పాను. 'మీరు పరధ్యానంలో ఉన్నట్టున్నారు అంది నవ్వుతూ. మూర్తీభవించిన ముగ్ధత్వం ఉందామె వదనంలో— పిండి ఆరబోసిన వెన్నెల చల్లదనం ఉందా నవ్వులో—

హంసగమనపు వయ్యారం సయ్యాటలాడుతుంది ఆమె నడకలో—

అమ్మలగన్న అమ్మ శారద వాక్‌శుద్ధి కనిపిస్తోందావిడ మాటలో—

రంభ ఊర్వశుల సోయగం లావణ్యం కనిపిస్తున్నాయి ఆమె వంపుసొంపుల్లో—

కడవెత్తుకెళ్తున్న ఆ భంగిమ— అమృతాన్ని నింపుకొని దేవదానవులను పిలుస్తున్న మోహినిని మరిపిస్తుంది—

కుదురుగా ఆ అమ్మడెంటన నడకసాగలేదు— ఆలోచనలు, నడకను కుంటుపడేట్టుగా ఎదురాళ్లు తగిలేలా చేసి రెండుమూడుసార్లు క్రింద పడిపోయాడు! ఓ సారి ఆవిడ తొడకు తగిలాడుకూడా. పడబోతూ ఆగింది శారద. శాస్త్రిగార్ని పరిశీలనగా చూసింది—

ఆవిడకి ఆయన పరిస్థితి అర్థమయింది—

'నల్గురు నడచిన బాట కూడా కనిపించకపోవడం ఏ రోగలక్షణం?' అంది కొంటెగా.

'రేచీకటేమో?' అన్నాడు శాస్త్రిగారు సర్దుకొని

'అది చీకటి ప్రవేశించాక వస్తుందంటారు. మరి పగలే అలాగుంటే ఏమంటారు?' అంది గలగలా నవ్వుతూ ఆ నవ్వుకు రొమ్ములు త్రుళ్లి ఊగినాయి. మెడనున్న గొలుసు వక్షఃస్థలంపై అటూ ఇటూ తుళ్లి రెండు కొండలమధ్యకు జారింది. తడిసి ఒంటికి అంటుకొని పోయివున్న బట్టనుంచి అవయవాల పొంగు స్ఫుటంగా బయటకు కనిపిస్తోంది. విశ్వామిత్రునిలాంటి వాణ్ణి మైకంలో పడేసిన మేనకలా, వనకన్యలా అనిపించింది శారద.

'ఇతగాడికేదో అయింది' అనుకొని నడక సాగించింది మౌనంగా.

ఉలిక్కిపడి తేరుకుని వెంట నడిచాడు శాస్త్రిగారు. పొడుగాటి వాలుజడ కొప్పును వీడి వెనక లయబద్ధంగా కదుల్తోంది. శారద మందగమనానికి అసలు నేల తగులుతుందా? అన్నంత మృదువుగా పడుతున్నాయి ఆవిడ పాదాలు—

అంత బరువు ఏమైపోయిందో అర్థమైచావలేదు శాస్త్రిగారికి— 'శారదా' అని పిలిచాడు.

ఆగింది శారద—

దగ్గరగా పరుగెత్తాడు. పరుగెత్తి ఎదురుగ్గా వెళ్లి రొప్పుతూ నిల్చున్నాడు. 'ఏమిటి?' అంది శారద.

'నేనూ వస్తున్నాను' అన్నాడు ఆప్యాయంగా చూస్తూ—

'మీరు వస్తున్నారని నేను ఆగిపోనక్కరలేదుగదా!' అంది నవ్వుతూ.

అలాకాదు: కలసి వెళ్తామనీ' అన్నాడు శాస్త్రిగారు.

'ఎక్కడికి?'

'ఇంకా తెలీదు నడుస్తుంటే తెలుస్తుందనే ఆశమాత్రం ఉంది' అన్నాడు.

ఇంతలో ఊరు ప్రారంభమైంది—

పోయే వచ్చే మనుసుల సందడీ అంతంత మాత్రంగానే ఉంది. అయినా ఒక్కొక్కడు పల్కరిస్తున్నాడు—

ఇక శారద అడుగులో అడుగువేయడం భావ్యం కాదనిపించింది. తలఎత్తి ఆవిడ అందాన్ని చూసేందుకు భయం ఆవహించింది. ఎవరైనా చూస్తారేమో?

చూసి 'శాస్త్రిగారు' అని పరిహసిస్తారేమో?

పరిహసించి అపవాదు వేస్తారేమో?

ఆ మాటను భరించే శక్తి శాస్త్రిగారికి లేదు తప్పుగదా?!

కోరిక మాత్రం చావలేదు. చావదు. అవకాశం లేక అణగారి ఊర్కుంది. అంటే దానికింకా ప్రాణం ఉంది. ఆ ప్రాణం మళ్లీ శారద ఒంటరిగా ఏకాంతంగా కలిసినపుడు పురివిప్పి లేస్తుది. లేచి ఊర్కోదు ఎగసి ఎగసి పడుతుంది. త్రుళ్లుతూ మీదికి వెళ్తుంది. స్పర్శించే ప్రయత్నం కూడా చేస్తుంది. గిలిగింతను పొందుతుందా స్పర్శలో...

శారద చాలా ముందుకెళ్లింది—

కనీసం కనిపించేట్టుగా నన్నా వెనకాతలే నడుస్తూ అవకాశం వచ్చినప్పుడల్లా ఆ మందగమనాన్ని కన్నుల విందుగా చూద్దామనే భావన మనస్సును విడువలేదు. అంచేతనే త్వరత్వరగా అడుగులు వేశాడు.

అదిగో శారద మలుపు తిరుగుతూంది—

ఇంకా త్వరగా వెళ్లాలి. నడక వేగాన్నందుకుంది—

'దండం అయ్యగారూ' అంటూ ఎదురొచ్చాడు ఆచారి. ఈయన వైద్యవృత్తిలో ఉంటున్నాడు. కొత్త ఇంటిలోకి మారాలి అందుకు సరిపడా రోగులు దానం చేశారు. సుమహూర్తంకోసం వచ్చాడు. ఆగాడు శాస్త్రిగారు.

ఆగాడంటే శాస్త్రిగారు మొత్తంగా ఆగలేదు కట్టె ఆగింది.

ప్రాణం శారద వెంట ఆగక వెళ్తూనే ఉంది. అడుగులో అడుగు వేస్తూనే ఉంది. గాలిలో కలిసి తాకుతూనే ఉంది. మనసైన ప్రదేశాలలో ముద్దులిస్తూనే ఉంది. మైమరిచిపోతూనే ఉంది.

మృదువైన, అందమైన ఎత్తుపల్లాలను తనలోకి జుర్రుకుంటూనే ఉంది. 'తమ కోసం ఇంటికెళ్లి వస్తున్నాను. కొత్త ఇంట్లోకి వెళ్లేందుకు సుముహూర్తం నిర్ణయిస్తామని' చెప్పారు నిన్న 'ఈ పొద్దు మంచిది' అంటే వచ్చాను' అన్నాడు వినయంగా.

'అవును ఈ పొద్దు మంచిదని చెప్పాకనే అర్థమయింది. ఆచారి ఎదురవకపోతే ఇంకా మంచి పొద్దిది' అనుకొని 'నదినుంచి ఇంటికేగదా వస్తూంట?' అన్నాడు. అదోలా నవ్వి, బాగా నవ్వాలనే ఉంది. కాని ప్రాణం ఇక్కడ లేదు గనుక. అదోలా అనిపించింది తన నవ్వే.

'అయితే పదండి' అంటూ వెంటనడిచాడు ఆచారి.

అమ్మడి అడుగులో అడుగు శాస్త్రిగారు వేస్తున్నారు. ఈ అడుగులు వేయడంలో వీరు వారు వారు వీరు కాలేకపోయారు. శాస్త్రిగారి మనస్సు శారద చుట్టూరా ఉంది. ఆచారి గారి మనస్సు సుముహూర్తం దగ్గర ఉంది. శారద మనస్సు. ఇంటికి చేరుకోవడం పైన ఉంది. ఇందరు నడచిందీ ఒక బాటే, నడిచింది నడకే కాని మనస్సుల మాటేమిటి?

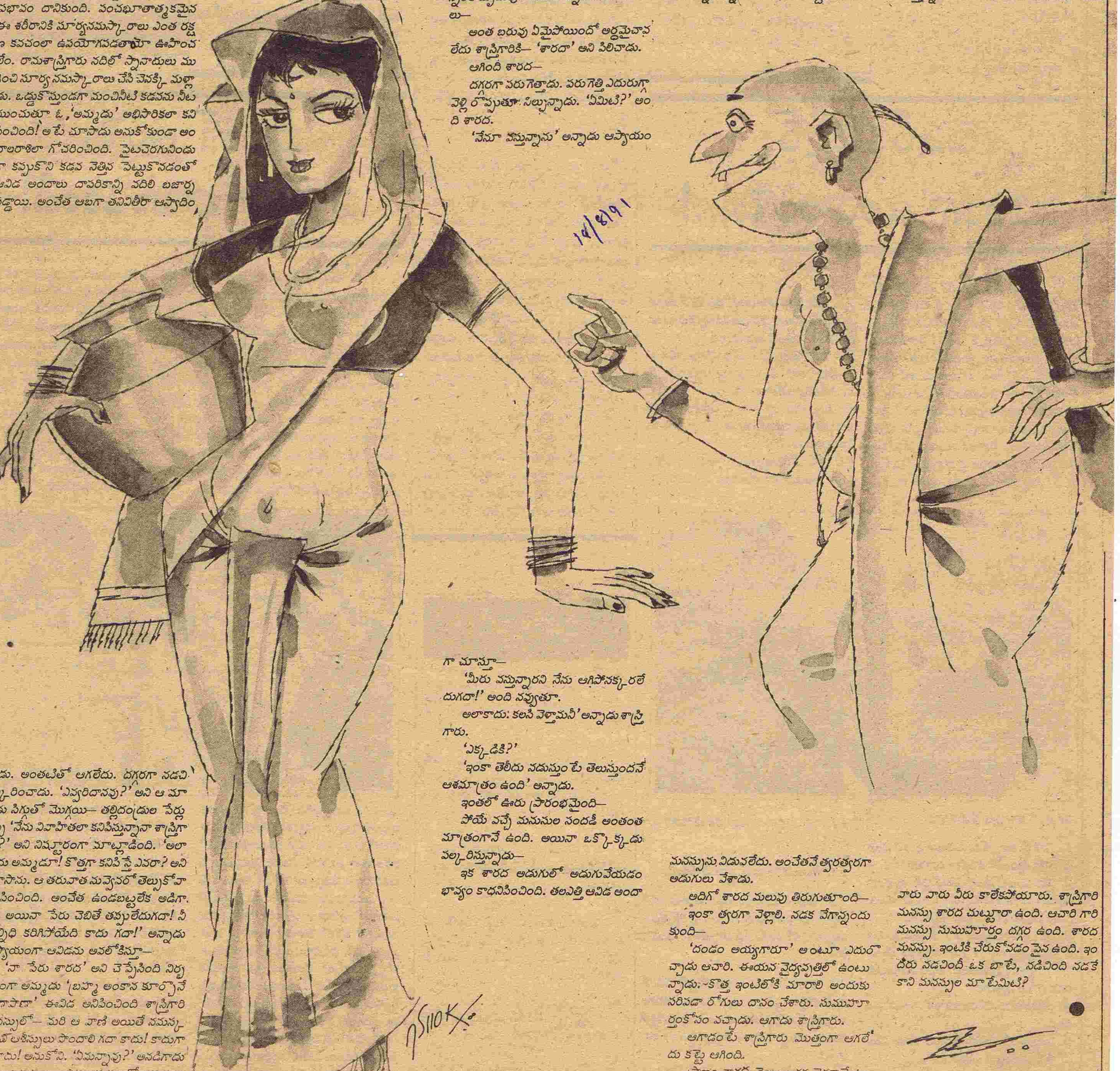

14/8/91